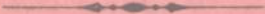

15
БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДИ
КНИЖЕЧКА ч. 6.

ПРИВІТНІ ГОСПОДИНІ

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ

ХИМЕРИ СЛАВКА

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада.
1940

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
КНИЖЕЧКА ч. 6.

ПРИВІТНІ ГОСПОДИНІ

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ

i

ХИМЕРИ СЛАВКА

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада,
1940

**Printed and Published by
The Ukrainian Publishing Company of Canada
Limited**

210—214 Dufferin Ave. Winnipeg, Man.

ПРИВІТНІ ГОСПОДИНІ

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ.

ДІЄВІ ОСОБИ:

НАСТЯ — господиня.

МИХАСЬ — її синок.

ОЛЕНА — її дочка, підліток.

МАКСИМ — кум Настин.

Діється в Настиній хаті.

Ява 1.

Олена й Михась.

(Олена — замітає хату, а Михась — пускає
фуркало).

ОЛЕНА: Та геть!... Ти мені заваджаєш!...
Сядь, бо мені треба позамітати, а ти тут
крутишся!

МИХАСЬ: Дарма! дарма, дарма! (Ки-
дає фуркалом у віник).

ОЛЕНА: А я фуркало відберу, коли
так! (Бере фуркало).

МИХАСЬ: Дай!... дай!... віддай! То мое фуркало! (Плаче).

ОЛЕНА: Не дам! Сиди мені тихо! (Ховає фуркало за припічок).

МИХАСЬ (сидить якийсь час тихо, потім кричить): Дарма, що ти фуркало забрала! Я піду водичку з дощу збирати. (Хапає миску й біжить до дверей).

ОЛЕНА: А куди мені! Стій! Он придуть мама, то битимуть, що ти з мискою по дворі бігаєш! Сядь краще, я казку розкажу!

МИХАСЬ (зацікавлений): А ну, ну, кажи!

ОЛЕНА (бере шитво й сідає біля Михася): Ну, слухай. Був собі один бідний, пребідний хлопець, тай пішов він у ліс по дрова. Бачить, дерево маленьке росте, та так йому тісно, серед інших дерев. От хлопцеві стало жалко того деревця і він захотів його пересадити. От взяв рискаль та й став копати ямку. Копав, копав, тай знайшов золоту скринку.

МИХАСЬ: Та хіба ж це справді було?

ОЛЕНА: Та цить! Уже ж було, коли кажу!

МИХАСЬ: Ну, кажи! (Шарпає за шитво).

ОЛЕНА: Не займай! От, капосне хлопця! (На бік). Хоч би заснуло, чи що! А то ж у мене роботи, робо-о-ти! І підлогу мити, і картоплю чистити, і по дрова йти... А борщ уже досі випрів, — поки ж то мати вернуться!...

МИХАСЬ: Ну, кажи ж уже казку!

ОЛЕНА: Ну, слухай. А в тій скринці, що хлопець викопав, було яблучко золотеньке... Узяв хлопець те яблучко та й хотів зісти, а воно в його з рук — скік! та й покотилось... Покотилось у ліс.. Котиться та й котиться... Хлопець побіг за ним, хотів зловити, та й не міг... От, він біг, біг за ним... далеко... далеко... де сонечко сходить. Та й прибіг до здорового, прездорового будинку криштального... Увійшов у його, аж там сидить королівна, — як маків цвіт, і вся так і світиться, як сонце...

(Михась помалу схиляється, задрімавши.
Стукають в двері).

Ява 2.

Ті-ж і Максим.

МАКСИМ (за дверима): Відчиніть!

ОЛЕНА: А хто там?!

МАКСИМ: Це я, Максим Черевань!
(Олена відчиняє, Максим увіходить). Здорові! Батько дома?

ОЛЕНА: Ні, нема.

МАКСИМ: А деж він?

ОЛЕНА: У млині. І мати там... Ми самі.

МАКСИМ: Ух, як же я змок! — як хлющ! (Скидає свиту й вішає сушитись).

ОЛЕНА: То нічого! Я вас обсушу й обігрію й нагодую. Хотите борщику горяченького?

МАКСИМ: Та як що є...

ОЛЕНА: Є, є! Ось зараз!... (Подає борщ, миску й ложку).

МАКСИМ: Спасибі тобі, спасибі!... От, дівчина люба! От хвалю! (Їсть). Дуже добрий борщ.

ОЛЕНА: Може хочете пампушечок, оселедця, цукерок?

МАКСИМ: Е, ні! (Крутить головою). Це вже якось не йде... оселедець і цукерки!...

ОЛЕНА: Ні, це нічого! А може хочете пиріжків? — з кашою, з сиром, з яблуками!... (Подає пиріжки).

МАКСИМ: Ге! Це ти, дівчино, тее... Годі, годі!

Ява 3.

Ті-ж і Настя.

НАСТЯ (увіходить, напята рядом): Ну, й дощ, крий Боже!... (Скинувши рядно, говорить до Максима): А! це ви, куме Максиме? Здоровенькі були!

МАКСИМ: Та я-ж самий!... Добре здоровля!

НАСТЯ (повісивши рядно): Ну, щож, добре полювали?

МАКСИМ: Та де там! Яке ж там полювання, коли дощ такий, що аж хлющить! Всі птахи поховались!... Оце я й зайшов до вас трохи обсушитись...

НАСТЯ: Добре, добре! А чом же ти, доню, як слід не приймала та не частувала гостя?!

ОЛЕНА: Я подала — ось борщу й пиріжків...

НАСТЯ: Та що ж!... Чом же ти не все подала? Ось же й пампушечки є, й каша молошна! Їжте, кумоньку (Подає).

ОЛЕНА: Господи, мамо! У нас же ще сметана є! Побіжу, принесу!

НАСТЯ: Еге, еге, доню, принеси!

ОЛЕНА: Зараз! (Біжить з хати).

НАСТЯ: А може, кумоньку, хочете ковбаски?... А ось же горілочка... перцівочка... є й вишнівочка!... Сама настоювала. Там така добра, що й Господи! Дурна дівчина — забула подати... Прошу, прошу!

МАКСИМ: Спасибі, випю... Від цього не відцураюсь... (Наливає). Будьте ж здорові! (Пе).

НАСТЯ: На здоровля, кумоньку! А ось — вареничків?...

МАКСИМ: Е ні, вже досить! Пора до дому. У мене вже й так у животі якась катавасія!

НАСТЯ: Е ні, ні! Як можна — вареничків не зісти! Я вас так не пущу! У мене ще й млинці є!... Ось тепленькі, в закапелку стояли... Ось, ось!...

МАКСИМ: Далєбі, вже нікуди!

НАСТЯ: Знайдеться ще місце! Ось їжте бо, їжте! (Максим їсть).

Ява 4.

Ті-ж і Олена.

ОЛЕНА (вбігає з горщечком сметани):
От вам і сметана! •

НАСТЯ: Їжте, кумоньку!

МАКСИМ: Не можу вже!

НАСТЯ: А може сальця трохи?

ОЛЕНА: О, яке в нас сало — ой, ой, ой!

МАКСИМ: Ні, ні, спасибі! Їй Богу, не
можу вже нічого!...

НАСТЯ: Та нуте бо!

ОЛЕНА: А може б дядько їли маківнич-
ки, бублички?

МАКСИМ (голосно гукає): Ні, ні, дя-
кую! Буде вже з мене! Бувайте здоро-
ві!! (Встає).

МИХАСЬ (підводиться): Що це за
крик?

НАСТЯ: Та куди ж ви?! Постійте, по-
ждіть, постривайте!...

МАКСИМ: Та що це таке?... Вони мене
тут замучать! Прощавайте! (Простягнувши
руки, біжить до дверей).

НАСТЯ й ОЛЕНА: Куди ж ви, куди?
(Хапають Максима за поли).

МИХАСЬ (придивляючись): А! варени-
ки!... (Підбігає і їсть вареники).

НАСТЯ: Та куди ж бо ви, куме?... Та ось же! Та стрівайте!... Прошу...

МАКСИМ: Та пустіть мене з душею!!
(Виривається й вибігає з хати).

З а в і с а.

Людмила П.

ХИМЕРИ СЛАВКА

КОМЕДИЙКА В ОДНІЙ ДІЇ.

ДІЄВІ ОСОБИ:

НАТАЛКА — 15 літ

ІНКА — 10 літ

СЛАВКО: — 13 літ.

Сцена: Кімната, стіл, крісла. На право мала шафка. В глибині сцени маленький столик, на нім сифон содової води і склянка.

ЯВА 1.

(Входить Славко).

СЛАВКО (входить на сцену з невеличкою книжечкою і читає її пильно): О, незвичайно цікава й повчająca оця маленька книжечка про гіпнотизм*). (Сідає, складає книжечку і ховає в кишеню). Значить, впливом магнетизму я зможу приспати першу-ліпшу особу, яка навинеться мені під руки, щоби тільки вона була нервова й вразлива. Я зможу зробити її слух-

---

*) Людина з сильною волею може усипляти іншу і наказувати їй сповняти свої бажання. Це бажання називаємо гіпнотизмом.

няною всім моїм забаганкам... Це-ж незвичайно.. Коли б я так приспав мого батька, то сказав би собі купити роверове колесо. А я так дуже бажаю його! Коли б знов я приспав так свою маму, то вже тепер казав би купити для себе обіцяний золотий годинник, а не чекати до часу, поки скінчу школу і зложу матуру... (Задумується). Та не перехапуйся, любчику, наперед і відразу... Так міг би я сказати закупити собі віллу в якійсь прегарній околиці... Я мушу старатися приборкувати дещо свої забаганки... Ох! чую, надходить Наталка. Укриюся. Не дуже люблю, як вона стає мене питати, що я тут роблю, замість того, щоби вправлятися на фортеп'яні.

(Славко зникає на право в хвилі, як з ліва надходить Наталка).

ЯВА 2.

(Входить Наталка).

НАТАЛКА (входить із рушником в руках): От, малий дурачок! Він і не надіявся, що я була укрита за дверми... Чула я все, що ти, любчику, балакав. Бач чого йому захотілося! Ровер, золотий годинник... Що за смілість!... (Сідає і береться

мережати рушничок). Нехай би краще себе на хвилинку загіпнотизував, щоб стати охотнішим до науки!

ЯВА 3.

(Наталка і Славко).

СЛАВКО (півголосом): Починаймо без гомону... Розпічну свої вступні досліди над своєю сестрою Наталкою... Вона дуже нервова, а передусім як розгнівається... Вона буде добрим предметом до приспання.

(Закочує рукави й наближається до Наталки, що звернена боком до глядачів. Відтак поза її плечима починає виконувати свої рухи. Вони полягають на тім, що він то отвирає, то замикає руки, немов гласкаючи простір у малім віддаленню від голови Наталки).

НАТАЛКА (до себе): Дивіться на того малого дурака... Він думає, що я не бачу його в зеркалі.

СЛАВКО: Питання, чи вона засне?... Ще ні!... Все ще рухає голкою... Трохи терпцю, воно прийде... В книжці написано, що воно не все однаково скоро наступає... Потрібно зосередкувати весь свій вплив на дану особу, прогнати зовсім її волю...

(Наталка обертається нагло і ударяє Славка рукою. Славко остовпів).

НАТАЛКА: Ти не надіявся цього?... Коли ж ти думаєш покінчити робити з себе сміхованця поза моїми плечима?...

СЛАВКО (потирає ударене місце): Ти могла б трохи легше бити.

НАТАЛКА: Бю, як можу... А як твоя лекція на фортеп'яні? Далеко корисніше буде зайнятися нею, як бавитися дурницями!

СЛАВКО: Я робив малий досвід.

НАТАЛКА: Який?

СЛАВКО: Це дуже трудні річі, яких я учився в школі.

НАТАЛКА (подразнена): А я за мало мудра, щоб це зрозуміти, правда?

СЛАВКО: Я того не кажу.

НАТАЛКА: Слухай, зробиш лучше, як візьмешся до праці. (Розгнівана). Забирайся зараз, чуєш!... (Встає).

СЛАВКО: Не горячися.. Що за цяця... (Збирається до відходу). Але я ще розпічну свої проби! (Виходить).

ЯВА 4.

(Наталка сама).

НАТАЛКА (сміється і сідає): Він одурів сьогодні... Мене приспати... Ні! ні! цеж смішне до розпуки. (Входить Інка).

ЯВА 5.

(Наталка й Інка).

ІНКА: Не розумію, що це зі Славком від самого ранку. Вештається з кута в кут, робить якісь знаки і виконує якісь таємничі рухи руками — одним словом, здурів хлопчисько! От я що йно тільки бачила, як він наблизився до собаки Нера, як простягав руки, як корчив і простував свої пальці. А таке воно смішне... Але Неро, розгніваний тою комедією, кинувся Славкові просто на ніс.

НАТАЛКА: А не питала ти його про значіння тої пантоміми?

ІНКА: Зовсім ні. Ми тепер обоє поважно погнівалися.

НАТАЛКА: Погнівалися?!

ІНКА: Так! Уяви собі, що я вчора застала цього панича перед оцею шафкою. (Вона вказує на малу шафку з боку). Він пробував її відчинити силою.

НАТАЛКА: Не можливо!

ІНКА: Він хотів неначе вломник дістатися до чеколядок у шафці, знаєш?

НАТАЛКА: А то ласун!

ІНКА: Ще з перед кількох днів остало дещо солоденьких помадок. Вчора каже

він до мене: „Інко, як би так покінчити вже помадки”. Коли я не хотіла вволити його бажанню, назвав мене скупиндрягою, дурачкою, гускою і Бог зна чим. Сказав мені, що мене тільки за те бити. Це розгнівало мене і я заявила йому рішучо, що не сміє промовити до мене більше ні одного слова.

НАТАЛКА: Він нечемний!

ІНКА: А недобрий і упертий, як цап! Але я йому відплатила.

НАТАЛКА: Слухай, Іночко. Я тобі раджу зісти помадки, бо інакше він зласує їх тобі, будеш бачити! (Віддає її рушничок). Ось маєш, від учора мережаю для тебе цей рушничок.

ІНКА: Дякую тобі, сестричко.

НАТАЛКА: А як Славко надійде...

(Шепче Інці щось до вуха. Інка сміється. В тій хвили Славко показує з правого боку свою голову).

ЯВА 6.

(Ті самі, відтак Славко укритий).

СЛАВКО: Щось вони змовляються... (До себе). Я вас обох присплю... А то буде сміху... Страчу трохи часу, але можу

вже для самої приємности собі на це по-
зволити!

ІНКА: Зараз, добре, Наталко?

НАТАЛКА: Зараз!

(Наталка виходить. Інка сідає на тім самім кріслі,
що на ній досі сиділа Наталка — боком до гля-
дачів. Мережка в руках).

ЯВА 7.

(Інка і Славко).

СЛАВКО (тихенько підходить до Інки):
Тепер ми лише обоє мала зліснице!... (За-
кочує рукави). Щодо неї, то я зовсім пев-
ний мого висліду.

(Знов наближається на пальцях, починає свої та-
ємничі рухи руками поза плечима Інки. Вона пе-
рериває свою працю і потирає рукою чоло).

СЛАВКО (до себе): Ось, ось уже усне...
Ще трохи... Тільки терпеливо... (Далі ви-
конує свої рухи).

(Інка замикає очі й опирається о плече крісла).

СЛАВКО (до себе): Це чудово! Вона
засипляє. (Голосніше). Спи! я так хочу!
(Продовжує свої рухи). Але ж я задоволен-
ний!... Вона заснула... Як би мені хто дав
десять доларів! (Поважно). Встань! (Інка
встає звільна). Дивіться, вона встає! Що

за вислід... Що за величавий вислід... А тепер йди в напрямі шафи, я так хочу... (До себе). Що за вплив маю я на неї... А мало що хибувало, щоб я не втратив довіря до себе... (Інка з примкненими очима йде звільна в напрямі шафки. Поперед неї Славко, звернений лицем до неї і виконуючи рухи руками перед Інкою). Шукай ключа від шафки. Я того хочу! (Інка робить це). Вийми помадки! (Інка слухає). Що за покора й послух! Я сам не повірив би, як би мені хто про це розказував... Тепер можу змусити її проти її волі віддати мені всі помадки, яких мені ще вчора відмовила... Дай мені їх, я того хочу! (Тепер Інка виймає одну помадку з коробки і зідає). Ов, а це що? Я ж не казав тобі зідати... Віддай мені коробочку, я взиваю тебе віддати коробку. (Інка зідає другу помадку). А це що знову?! Вона не слухає мене! (Він старається вирвати коробку одною рукою, а другою гіпнотизує її далі). Зараз віддай! (Але Інка із замкненими очима звертається на бік і їсть далі помадки. Відтак звертається до малого столика, де стоїть склянка і сифон содової води). Що це вона робить? Вона вже

зовсім не слухає мене... Зажди, чуєш, зажди, я того хочу... Вона не хоче мені ні кришки оставити, бачить... Стій, стій! Я так хочу! (Тупає ногою). Щож то, мій вплив стратив усю силу?

(Він кидається за Інкою, але в тім моменті вона відвертається; очи напів отворені; натискає сифон, а відтам бе струя води на Славка. Славко кричить).

СЛАВКО: Боже мій, що це вона робить? Я ж їй того не приказував!

ЯВА 8.

(Ті самі і Наталка).

НАТАЛКА (сміється голосно): Але удалося!

ІНКА (отвирає очи й сама сміється): Ану, Славку, купайся, я так хочу! (Вона біжить за ним із сифоном. Славко утікає).

СЛАВКО (лихий): Цього вже за багато! Кпити собі з мене?! (Розкладає рамена). Дивіться, як вона мене опорядила. Та на мені нема сухої нитки!

НАТАЛКА: Добре зробила, що заклпила собі з тебе. Може це вилічить тебе з тої манії гіпнотизувати.

СЛАВКО (виймає хусточку і осушує себе): Але ж це злосливість, це злобно!

ІНКА: Що ж ти хочеш? Ти ж мене змусив слухати тебе!

СЛАВКО: Але я не казав тобі їсти помадки!

ІНКА: А бачиш, хто злобний.

НАТАЛКА: А тепер досить того всего! До лекції! Я так хочу!! (Тупає ногою).

(Славко лихий відходить).

ІНКА (подає коробочку Наталці): Тепер поділімся помадками!

(Обі сміючися відходять).

ЗАСЛОНА.

З французького.

„Український Голос”

- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ ПРОВІДНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ДУМКИ.
- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ ВИХОВНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.
- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ НА ОСТОРОЖІ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ СПРАВ.

ЧИТАЙТЕ ЙОГО І ШИРІТЬ ПРИЄДНУВАННЯМ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

*З нагоди Тридцять-літнього Ювілею передплата знижена до \$2.00 в Канаді;
\$2.50 в Влучених Державах;
\$3.00 в інших краях.*

Книгарня „Українського Голосу” має на складі всякі українські книжки.

Пишіть по безплатний каталог.

U K R A I N I A N V O I C E

Box 3626

WINNIPEG,

—

MANITOBA